

næsten et helt Studium for at sætte sig ind i Forholdene ved Bedømmelsen af hvert enkelt foreliggende Tilfælde. Jeg kunde derfor meget have ønsket med en æret Landsthingsmand, at der kunde have fundet en Modifikation Sted af disse Forhold. Jeg skal eksempelvis nævne, at, for at kunne forstaa det Lovforslag, som nu foreligger for os her, rigtig, skal man gaa tilbage ikke alene til Loven af 20de November 1876, men ogsaa til to Finantslove, for at finde ud, at dette Lovforslag kun gjælder for de Invalider, som ere blevne Invalider før 1ste April 1874; ingen Dødelig kan finde ud af dette Lovforslag, at det er saaledes, efter hvad der staar her; men det er faktisk, at dette Lovforslag kun gaar ud paa at yde Understøttelse til de Invalider, som ere blevne Invalider før 1ste April 1874, ikke 1877, som man skulde tro, da Loven 20de November 1876 først traadte i Kraft i 1877. Det er blot et Exempel paa, hvor nøie man maa undersøge disse Forhold, naar man ikke vil løbe vild deri. Jeg deler derfor, som sagt, den ærede Landsthingsmands Ønske om, at vi kunde faae en Modifikation af disse Forhold, saaledes at Enhver tydelig og klart kunde se: det har jeg Ret til at kræve, og saaledes at Administrationen kunde sige: det har Du Ret til at faae. Jeg indrømmer imidlertid, at det er en vanskelig Sag at gjøre dette, og jeg skal tilføie, at jeg tror ikke, det kan ske, medmindre den høie Regjering tager sig af Sagen, og da Regjeringen ikke har fundet det rigtigt at gjøre dette, tror jeg, at man ialtsald for Dieblisset maa se bort fra en saadan Modifikation, idet jeg ialtsald for mit Vedkommende interesserer mig for meget for Invaliderne til, at jeg vil udrette dem for, at de i længere Tid paa Grund af Formen skulle komme til at gaa glip af den Understøttelse, hvortil de i saa høj Grad trænge. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag og udtale det Ønske, at det maa blive gennemført endnu i denne Samling.

Wijsen: Det er jo forholdsvis meget kort Tid siden, at vi her vedtog en samlet ny Lov om Invalidforsørgelsen, og det er altsaa noget paafaldende, at der nu saa faa Aar derefter foreligger et Forslag til Ændring deri. For at man skal kunne forklare sig et saadant Ærseryn, maa der altsaa være forefaldet ganske særegne Omstændigheder og foregaaet et Omslag i Stemningen. Man skulde dog antage, at man dengang, da Sagen i 1876 forelaa til fuldstændig Drøftelse under Sagttagelse af alle mulige Hensyn, maatte have kunnet blive enig om at ramme det

Rette og navnlig da i Retning af det Forslag, som her foreligger, nemlig i Retning af en Forhøielse af Invalidunderstøttelsen, der jo som bekendt altid har havt sine varmeste Talsmænd her i Folkethinget. Dette mærkelige Forhold giver mig Anledning til at minde om denne Sags tidligere Gang, hvortil der synes mig at være saa meget mere Anledning, som den Agitation, der blev sat i Gang i Løbet af den nu forløbne Sommer, syntes af og til at tro at kunne faae Vind i Seilene ved ligesom at kaste en Bebreidelse over paa Repræsentationen, navnlig paa Folkethinget, for dets Forhold i denne Sag. Folkethinget bærer vistnok megen Skyld og mange Gynder paa sin Samvittighed, og det gjøre vi jo Allesammen, men at lægge det Noget til Last i denne Sag forekommer mig dog at være Topmaalet af Uretfærdighed. Det vil nemlig erindres, at Initiativet til overhovedet at gaa ind paa en Forhøielse af Invalidforsørgelsen er taget fra denne Forsamlings Side, idet man har gjort gjentagne Tilløb til at faae denne Sag bragt i Orden, dels ad den særlige Lovgivningsvei og dels ad Finantslovgivningsveien. Man kan jo egentlig ikke smigre sig med, at disse Bestræbelser ere blevne mødte med tilsvarende Be-redvillighed fra det andet Things Side. De ældre Medlemmer af Thinget ville vistnok mindes, at der her i Folkethinget i Samlingen 1873—74 blev vedtaget et Lovforslag, som særlig indeholdt en Forhøielse af Invalidforsørgelsen, hvilken man netop gjorde til Gjenstand for særlig Lovgivning, fordi det havde viist sig, at denne Lovs Tvillingbroder, hvormed den var ligesom sammenstøbt, nemlig Pensionsloven for Underklasserue, havde større Vanskeligheder at overvinde paa sin Vei. Af denne Grund vilde man fremme Invalidesagen gennem et særligt Lovforslag. Lovforslaget, som gik ud paa en Forhøielse af den bestaaende Invalidforsørgelse af 20 pCt., blev vedtaget her i Thinget, men det blev endog uden Dmtale henlagt af det andet Thing under den nuværende høitærede Confeilspræsidents særlige Ledelse. Da dette saaledes var mislykkedes, gik Folkethinget den næste Samling en anden Vei, idet vi satte en lignende Forhøielse af Invalidforsørgelsen ind paa Finantsloven for 1874—75, hvor det da lykkedes os at gennemføre en Forhøielse af 20 pCt., ganske viist ikke med nogen hynderlig velvillig Understøttelse hverken fra Regjerings Side, fra Mindretallets Side her i Salen eller fra det andet Things Side, men det lykkedes dog at faae den gennemført. Det var paa Basis af denne Forhøielse af 20 pCt., at selve Loven af 20de November 1876 blev bygget; idet man gik ud fra, at